

Noregsnýtt v/Fridtjof Diesen

Óivind Helland

har trukket seg tilbake som formann for Norsk-Færøysk Lag i Oslo etter 9 aars tid. Paa aarsmøtet i midten av juni ble han hyldet av mange og ble overrakt gaver for sin store og uegenyttige virksomhet. Resten av styret trakk seg ogsaa tilbake, og det var Henrik Ovenberg, nestformann, Liv Florelius, sekretær, Olav Sunnanaa og Bjørn Helland som kasserer. Ivar Eskeland ble valgt som ny formann og følgende ble valgt inn i styret: Asle Haaland, Øyvind Wiik, Samal Olsen og Torbjørn Kirkeby.

Av beretningen for aaret 1973/74 framgaar det, at det er holdt møte sammen med Norsk-Finsk forening, fellesmøte med Nordens foreninger i Oslo, aarsfest, brødrene Tore og Øivind Wiik viste flotte dias fra sin campingtur paa Færøyan.

Som vanlig var det julehilsener til slekt og venner paa Færøyan gjennom utvarpen. Fru Hedvig Sønsteli leste juleevangeliet. Laget har 162 medlemmer. Valgkomiteens formann var stortingsrepresentant Tønnes Andenes, og valgene gikk greitt unna.

Hvat við hinum skúlunum

Nú hevur SOSIALURIN gjørt so nógv burtúrur hasum málstriðnum í Hoydølum, og eftir tí mann kann lesa burtúrur øllum, so meinar lögtingið væl, at allur

skúlaskapur skal vera á føroyskum hondum.

Fleiri kendir føroyingar hava somuleiðis styðjað hetta við eini yvirlýsing.

Ein av teimum skúlunum, sum liggja undir hesum sama máloki, er sjómansskúlin, maskinskúlin og handilsskúlin og sjúkrasystraskúlin, men hetta snakkar eingin um.

Kann mann so vænta, at okkara myndugleikar samtiðir syggja fyri, at vit fáa rætt at brúka okkara egna mál í hesum skúlum, bæði til próvtøku og í lesibókum. Vit eru tó eisini menniskju sovæl sum studentarnir, sum tó ætla sær flestir til Danmarkar.

Kann eg fáa svar?

næmingur

UMBOD:

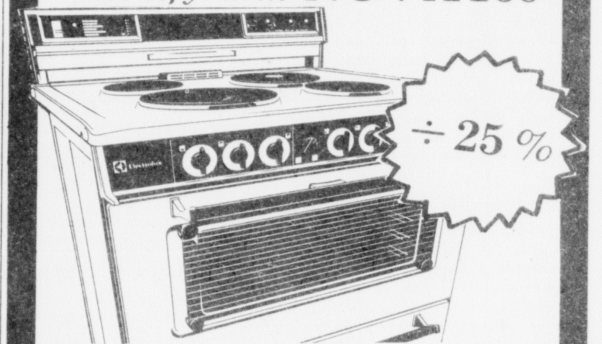
LIVSTRYGGINGIN
BRUNATRYGGINGIN
VANLUKUTRYGGINGIN
TRYGGINGARSAMBANDIÐ

Hava tygum
tryggingarspurningar

Tosið við
KJARTAN DALSGAARD
ferðandi tryggingarmaður
á Tórsgarði - Tórshavn
Telf. 129 40

Hin heilautomatiski komfýrurin NOVA 160

Eitt tilboð tygum kanska aldrin fáa aftur

Electrolux er á odda

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

34. OG SEINASTI PARTUR

Hann var ungur. Vildi tí ikki doyggja. Men Manja var í livsvanda.

Spakuliga ók hann seg yvir limóti ávása glugganum.

Bráðliga hoyrði hann Manju rópa.

Við eitt sprakk hann á fótur og lat varsemi vera varsemi. Rann tað, hann var mentur, yvir móti glugganum.

Hatta ódýrið var um at jarðleggja Manju. Hansara Manju.

I miklum skjótleika lat hann gluggan upp og sveimaði inn á gólvíð.

Giting hansara var bein. Akre var um at neyðtaka Manju.

I somu løtu tveitti hann seg oman á Akre, og byrjaðu teir nýggjan bardaga.

Manja var longu komin á fótur. Stardi óvitandi at tí, sum hent var.

Hvussu bar tað til, at hann var komin inn higar..... ósæddur????!

Teir bardust framvegis. Akre og Bob.

Leikur fekk brátt enda.

Manja reiv hurðina á viðan vegg og rópti.

Lögreglan var straks tilreiðar.

Um sama mundið fekk Bob knýttan neva í andlitið og varð nærur uttan vit.

Akre hevði fingið yvirtakið, men ikki heilt kortini.

Tá hann var varugur við Manju, fór hann yvir til hennara, hevði hana frá hurðini, og sprakk uttar í urtagarðin. Hann hevði skammbyrsuna uppi á sær.

Manja legði seg á knæ framman fyri Bob, sum var komin fyri seg aftur.

— Bob, segði hon. — Tú er mín ogn. Min elskaði Bob. Tú bjargaði mær. Nú eri eg tín Manja fyri alla tíð.

Og hon fjaldi andlit hansara við kossun.

— Hvat varð av honum? Eg meini, Akre. Hvat varð av honum?

— Tú hevur ikki fyri neyðini at hugsa um hann. Lögreglan ger enda á øllum.

Og satt var tað. Løtu seinni vórðu skot latin av. Men lögreglan kendi ongan tryggleika kortini.

— Vit verða noyðdir at sýna ansni, søgdu lögreglumenninir. — Kann vera, hann fjarir seg onkustaðni í urtagarðinum.

— Akre! Kom til sjóndar! Men onki ljóð hoyrdist. Magne

Akre hevði onga tilveru meiri. Hann lá í urtagarðinum. Høvur hansar var borað niður í doggvætt graslendi.

Og til hesa niðurstøðu kom lögreglan løtu seinni.

— Tað er ikki meiri at gera?

— Nei, svaraði annar lögreglumaður. — Hann er deyður.

— — —

Manja fekk av nýggjum rógv í sinn sitt. Nú var endi fingin á øllum.

Hon bar ikki ótta fyri Bob longur. Heldur ikki varrum hansara.

Ongin skuggi var millum teirra meiri.

Manja var vorðin rættvorðin. Av nýggjum.

Eins og aðrar gentur vóru tað. Winter kom til teirra og hevði tey bæði at sær. Hann var fegin at siggja Manju brosa. Nú kendi hann dóttir sína aftur.

Hon brosaði eydnusæl. Gjøgnum vátu eyguni.

— Bob, spurdi hon. — Elskar tú meg?

Hann kysti hana enn einaferð og svaraði: — Ja, eg elski teg.

— Sig tað enn einaferð. Enn

einaferð. So verði eg av sonnum eydnusæl.

— Eg elski teg, eg elski teg, svaraði hann.

Manja fjaldi andlit sitt í bringu hansara.

— Nú krevji eg onki meiri. Onki meiri!

— — —

Eftir at tað var fráliðin, dansaðu Manja og Bob aftur í Hit House. A hesum sinni alt kveldið. Og ikki bert einstakar dansir.

Bob var hildin uppát við poppspæli sínum. Nú beyðst honum høvi at dansa istadin.

Um stutta tíð skuldi hann byrja lesnað. Skuldi útbúgva seg til verkfrøðing.

Viðurskiptini hvíldu í rættaru legu.

Manja varð elskað. Tí hon sjálv hevði elskað.

Hon var bert Manja. Seytjan ára gomul.

Seinni, tá tey sveimaðu í gøtunum, kundi Manja spyrja:

Eg beit merki í, at tú prátaði við Lis. Hvat greiddi hon tær frá?

Bob flenti afturimóti.

Enn einaferð kærleiksvund?

Alt var sum áður. Manja verður Manja. Eins og aðrar gentur, ið eru bert seytjan ára gamlar.

— Hvat vit talaðu um?

— Ja?

— Jú, harkaði Bob. — Eg segði við hana: — Tað er bert ein genta, sum hevur týðning fyri meg. Og tað er Manja.

— Er tað satt, Bob? Segði tú tað við hana?

— Nei, kanska eg ikki segði tað beinleiðis. Men eg legði áherðslu á hetta....

Manja brosaði og kysti hann.

— — —

— Góðan dagin, Bob. Tað var Winter, sum talaði. — Tað fróir meg at siggja. Kom innar í arbeiðsrúmið. Eg havi nakað at visa tær.

Teir fóru innar í arbeiðsrúmið. Winter syndi honum fyrsta prentaða eintakið av »Friðaðar plantur í Danmark«.

Og tað skuldi verða ogn Bobs. Hann hevði tað uppiborið.

— Ger so væl, Bob, men kvika tær nú uttar til Manju. Vit kenna sinnalag hennara, segði Winter og brosaði.

— Bob, spurdi Manja.

— Ja, góðasta.

— Hvat varð av gullhjartanum?

— Bob brosaði.

— Pryðilutur tín. Vil tú hava hann aftur?

Fegin, min góðasta.

Hann tók lutin úr lummanum og legði hann um hálsin á Manju.

Tey fevndu hvørt annað.

— Mánalysið, segði hann. — Eg elski teg.

— Somuleiðis elski eg teg, Bob. Nú kann eg teljast millum ognir tinar. Eg gloymi aldri góðu gerð tina móti mær. Ei heldur gloymi eg vælvild tina, tá eg hevði hana fyri neyðini.

Hann brosaði aftur.

— Eg vil altíð verða við lið tina, Manja. — Aldri vil eg fara frá elskaðu mini.

— Fyri alla tíð, suffaði Manja, og hevði seg móti honum.

— Tað ljóðar frálíkt, Bob. Tú og eg. Bob og Manja. Fyri alla tíð. Onki kann vera betri. Gev mær ein nýggjan koss.

Og enn einaferð fall kossur á varrum teirra ungu.

(Endað)